

1. Postavení právních předpisů obcí a jejich druhy

1. Postavení právních předpisů krajů a jejich druhy

1.1. Vymezení právních předpisů obcí

1.1. Vymezení právních předpisů krajů

Právní předpis obce definuje Zdeněk Koudelka jako mocenský normativní právní akt určený k plnění úkolů vyplývajících z působnosti obce při řešení místních záležitostí. Právní předpisy lze rozdělit podle věcné působnosti na obecně závazné vyhlášky vydávané v samostatné působnosti obce a nařízení obce vydávané v přenesené působnosti (jde o výkon státní správy). Podstatnou pojmovou i funkční odlišností obou typů právních předpisů je kompetenční oprávnění orgánů obce vydat právní předpis. Zastupitelstva obcí mají pravomoc danou přímo ústavou vydávat obecně závazné vyhlášky v samostatné působnosti. Samostatnou působnost z pohledu vydávání právních předpisů, obecně závazných vyhlášek, tedy plní výhradně, a to z Ústavy samé, zastupitelstva obce. Zatímco nařízení obce, které je vydáváno v rámci plnění kompetencí v přenesené působnosti vydává výhradně rada obce. Právní předpis je tedy externí normativní právní akt, který obsahuje právní normy nebo části právních norem. Podstatné je zmínit, že tyto právní akty jsou součástí právního řádu České republiky. Z výše uvedeného tedy plyne, že skutečným právním předpisem obce z pohledu organizačního i funkčního je obecně závazná vyhláška.

Dnešní právní a pojmové vymezení obecně závazné vyhlášky a nařízení obce umožňuje přehlednou a snadnou orientaci v právních předpisech obcí a současně umožňuje praktický i pedagogicko teoretický přístup ve svém vlastním vymezení. Nutno podotknout, že právní úprava platná v letech 1990 – 2000, tedy do přijetí reformy veřejné správy, používala pojem obecně závazná vyhláška i pro právní předpisy obcí vydané v přenesené působnosti.

Právní předpis kraje definuje Zdeněk Koudelka jako mocenský normativní právní akt určený k plnění úkolů vyplývajících z působnosti kraje při řešení krajských záležitostí. Právní předpisy lze rozdělit podle věcné působnosti na obecně závazné vyhlášky vydávané v samostatné působnosti kraje a nařízení kraje vydávané v přenesené působnosti (jde o výkon státní správy). Podstatnou pojmovou i funkční odlišností obou typů právních předpisů je kompetenční oprávnění orgánů kraje vydat právní předpis. Zastupitelstva krajů mají pravomoc danou přímo ústavou vydávat obecně závazné vyhlášky v samostatné působnosti. Samostatnou působnost z pohledu vydávání právních předpisů, obecně závazných vyhlášek, tedy plní výhradně, a to z Ústavy samé, zastupitelstva kraje. Zatímco nařízení kraje, které je vydáváno v rámci plnění kompetencí v přenesené působnosti vydává výhradně rada kraje. Právní předpis je tedy externí normativní právní akt, který obsahuje právní normy nebo části právních norem. Podstatné je zmínit, že tyto právní akty jsou součástí právního řádu České republiky. Z výše uvedeného tedy plyne, že skutečným právním předpisem kraje z pohledu organizačního i funkčního je obecně závazná vyhláška. Nařízení kraje je sice také vydáváno orgánem kraje, ale funkčně je výkonem státní správy.

Platná právní úprava dává obecně závazným vyhláškám obcí povahu prvotních normativních právních aktů, přičemž sama primárnost podle Zdeňka Koudelky vyplývá z akceptace práva na samosprávu v moderním demokratickém státě.

Názor Zdeňka Koudelky doplňuje Petr Průcha, který uvádí, že delegaci nelze chápat jako ústavní zmocnění přijímat zákony pro Parlament a obecně závazné vyhlášky pro zastupitelstva obcí, ale jako zákonné zmocnění vydat bližší úpravu práv a povinností stanovených v zákoně.

Zatímco nařízení obcí je třeba vždy chápat z pohledu právní teorie jako sekundární právní akty.

Platná právní úprava dává obecně závazným vyhláškám krajů povahu prvotních normativních právních aktů, přičemž sama primárnost podle Zdeňka Koudelky vyplývá z akceptace práva na samosprávu v moderním demokratickém státě. Kraje jako nový samosprávný prvek naplňují zcela běžné státní členění na základní vyšší územně samosprávné celky. Názor Zdeňka Koudelky doplňuje Petr Průcha, který uvádí, že delegaci nelze chápat jako ústavní zmocnění přijímat zákony pro Parlament a obecně závazné vyhlášky pro zastupitelstva krajů, ale jako zákonné zmocnění vydat bližší úpravu práv a povinností stanovených v zákoně. Dále ji můžeme chápat jako právo na samosprávu a rozvoj určitého území státu podle vůle samosprávných orgánů kraje. Zatímco nařízení kraje je třeba vždy chápat z pohledu právní teorie jako sekundární právní akty.

Zcela na místě je třeba ještě zmínit interní instrukce obcí, toliko ty nejsou právními předpisy a současně neobsahují normy obecně závazné. Pojmově můžeme odlišit určitou skupinu právních aktů obcí, které splňují jen některé znaky obecně závazných vyhlášek, ale současně jimi nejsou.

Kraje, stejně jako obce, vydávají své interní instrukce, které však nejsou právními předpisy krajů a neobsahují ani normy obecně závazné. Pojmově můžeme odlišit určitou skupinu právních aktů krajů, které splňují jen některé znaky obecně závazných vyhlášek, ale současně jimi nejsou.

Dobrý příkladem takového právního aktu může být dokument.

kteřý je schválen usnesením zastupitelstva a od vyhlášky se liší tím, že adresáti práv a povinností v něm obsažených přistupují respektování práv a povinností uložených tímto právním aktem, k nim dobrovolně. Pojmově se tak liší v dobrovolnosti, respektování práv a povinností uložených tímto právním aktem, respektování práv a povinností je vynutitelné sankcemi a nelze je co u obecně závazných vyhlášek obcí rozhodně chybí, neboť právními úkony nikterak vyloučit. Mezi takovými právními akty, jež respektování práv a povinností je vynutitelné sankcemi a nelze je stanovit práva a povinnosti a současně dávají možnost svobodně právními úkony nikterak vyloučit. Mezi takovými právními akty, jež volby přístupu k nim určeným adresátům, například lze uvést stanovit práva a povinnosti a současně dávají možnost svobodně různá pravidla pro poskytování dotací krajů, které jsou volby přístupu k nim určeným adresátům, například lze uvést různé metodiky nakládání s obecním majetkem, které jsou zvoleny, zda-li bude respektovat práva a povinnosti tam stanovené, schvalovány usnesením zastupitelstva. Adresáti si dobrovolně ovšem v okamžiku, kdy k těmto přistoupí, stávají se pro něj, zvolí, zda-li bude respektovat práva a povinnosti tam stanovené, závazně, stejně jako pro všechny přistoupivší. Tímto politická ovšem v okamžiku, kdy k těmto přistoupí, stávají se pro něj reprezentace zabezpečuje např. stejné obecně závazné podmínky závazně, stejně jako pro všechny přistoupivší. Tímto politická pro žadatele o finanční podporu na dotační programy. Jde tedy o reprezentace zabezpečuje např. stejné obecně závazné podmínky formu interní instrukce, kterážto není právním předpisem, avšak pro žadatele o byty. Jde tedy o určitém okamžiku, je obecně závazná pro daný okruh adresátů, formu interní instrukce, kterážto není právním předpisem, avšak v určitém je okamžiku obecně závazná pro daný okruh adresátů.

Důležité je také se zmínit, že právní předpis by nebyl právním předpisem, pokud by nesploval pojmové znaky právního předpisu. Obsahem právního předpisu jsou právní normy, tedy předpisem, pokud by nesploval pojmové znaky právního formálně vyjádřená závazná pravidla chování vynutitelná veřejnou předpisu. Obsahem právního předpisu jsou právní normy, tedy mocí. Efektivní právní předpis by měl být především z pohledu formálně vyjádřená závazná pravidla chování vynutitelná veřejnouprávní teorie perfektní normou. Normou, která obsahuje všechny mocí. Efektivní právní předpis by měl být především z pohledu tří prvky právní normy – hypotézu, dispozici a sankci. Nutno právní teorie perfektní normou. Normou, která obsahuje všechny upoznamenat, že právní norma nemusí obsahovat všechny tři prvky, tři prvky právní normy – hypotézu, dispozici a sankci. Nutno pak jde o imperfektní právní normu, jak uvádí Viktor Knap, ale upoznamenat, že právní norma nemusí obsahovat všechny tři prvky, současně on sám dodává, že existuje několik koncepcí právních pak jde o imperfektní právní normu, jak uvádí Viktor Knap, ale normu. Typické pro právní normy krajů stejně jako u obcí je, že současně on sám dodává, že existuje několik koncepcí právních některé své části obsahují v různých zákonech. Jak uvádí Zdeněk norem. Typické pro právní normy obcí je, že Koudelka, tento jev je typický u sankcí právní normy, které jsou některé své části obsahují v různých zákonech. Jak uvádí Zdeněk velmi často dány zákonem, a hned uvádí příklad § 11 zák. č. Koudelka, tento jev je typický u sankcí právní normy, které jsou 129/2000 Sb., o krajích. Podstatným praktickým poznatkem je velmi často dány zákonem, a hned uvádí příklady § 58 a 59 zák. č. také fakt, že většina právních norem krajů jsou normami 128/2000 Sb., o obcích. Podstatným praktickým poznatkem je příkazujícími, což je ostatně pro oblast veřejného práva více než také fakt, že většina právních norem obcí jsou normami typické. S ohledem na krátkou existenci krajské samosprávy není příkazujícími, což je ostatně pro oblast veřejného práva více než příliš bohatá judikatura Ústavního soudu.

typické.

1.1. Druhy právních předpisů krajů

1.1.1. Druhy právních předpisů obcí

Třídění druhů právních předpisů obcí existuje několik.

Jako první je však nutno uvést třídění právních předpisů obcí podle ústavní oprávněnosti.

V rámci ústavní oprávněnosti rozlišujeme právní předpisy, které lze vydat bez výslovného zákonného zmocnění, což jsou předpisy vydané v oblasti samostatné působnosti obcí – samosprávy, ke kterým řadíme obecně závazné vyhlášky. Obec tak vydává prvotní (primární) právní předpisy. Tuto kategorii právních předpisů Zdeněk Koudelka nazývá „Právní předpisy vydané podle čl. 104 odst. 3 Ústavy“ a je z pedagogického hlediska velmi výstižně pojmutá. Druhou kategorií právních předpisů obcí podle ústavní oprávněnosti tvoří předpisy, k jejichž vydání je třeba výslovného zákonného zmocnění. Jde o předpisy vydávané v oblasti přenesené působnosti obcí (oblast státní správy). Tyto předpisy byly již výše definovány jako nařízení obcí. Pojmově bychom mohly zařadit tyto předpisy jako právní předpisy prováděcí, druhotné či sekundární. Zdeněk Koudelka označuje tuto kategorii právních předpisů jako „Právní předpisy vydané podle čl. 79 odst. 3 Ústavy“. K této skupině právních předpisů je třeba podotknout, že náš ústavní pořádek nepřipouští vydání nařízení obce v přenesené působnosti na základě jiného než zákonného zmocnění. Dodržuje tak přísný zákaz respektovaný právní teorií, který je běžně nazýván zákaz subdelegace či zákaz terciální novotvorby.

Dobry příkladem takového právního aktu může být dokument, který je schválen usnesením zastupitelstva a od vyhlášky se liší tím, že adresáti práv a povinností v něm obsažených přistupují

Třídění druhů právních předpisů krajů existuje několik. S ohledem na stejný okruh právních předpisů je identické s tříděním právních předpisů obcí. Jako první je však nutno uvést třídění právních předpisů krajů podle ústavní oprávněnosti.

V rámci ústavní oprávněnosti rozlišujeme právní předpisy, které lze vydat bez výslovného zákonného zmocnění, což jsou předpisy vydané v oblasti samostatné působnosti krajů – samosprávy, ke kterým řadíme obecně závazné vyhlášky. Kraj tak vydává prvotní (primární) právní předpisy. Tuto kategorii právních předpisů Zdeněk Koudelka nazývá „Právní předpisy vydané podle čl. 104 odst. 3 Ústavy“ a je z pedagogického hlediska velmi výstižně pojmutá. Druhou kategorií právních předpisů krajů podle ústavní oprávněnosti tvoří předpisy, k jejichž vydání je třeba výslovného zákonného zmocnění. Jde o předpisy vydávané v oblasti přenesené působnosti krajů (oblast státní správy). Tyto předpisy jsem již výše definoval jako nařízení krajů. Pojmově bychom mohly zařadit tyto předpisy jako právní předpisy prováděcí, druhotné či sekundární. Zdeněk Koudelka označuje tuto kategorii právních předpisů jako „Právní předpisy vydané podle čl. 79 odst. 3 Ústavy“. K této skupině právních předpisů je třeba podotknout, že náš ústavní pořádek nepřipouští vydání nařízení kraje v přenesené působnosti na základě jiného než zákonného zmocnění. Dodržuje tak přísný zákaz respektovaný právní teorií, který je běžně nazýván zákaz subdelegace, resp. zákaz terciální novotvorby.

Další kritériem pro dělení právních předpisů obcí je dělení podle působnosti z hlediska druhu veřejné správy. Rozlišujeme obecně závazné vyhlášky vydané v samostatné působnosti, které můžeme rozlišit na vyhlášky stanovící povinnosti osobám a nestanovící povinnosti osobám. Tady dochází

k zajímavému zákonnému rozporu, jelikož Ústava dává obcím možnost vydávat obecně závazné vyhlášky bez výslovného zákonného zmocnění, tedy včetně obecně závazných vyhlášek stanovících povinnosti v oblastech, které zákon svěřuje do samostatné působnosti obcí. Zákon o obcích však toto ústavní ustanovení nerespektuje. Platná právní úprava rozděluje obecně závazné vyhlášky obcí na vyhlášky stanovící a nestanovící povinnosti osobám, přičemž toto dělení Ústava nazývá. Obecně závazné vyhlášky obcí, které stanoví povinnosti osobám, vyžaduje platná právní úprava zákona o obcích zákonné zmocnění, čímž je fakticky řadí do stejné pozice jako nařízení obcí v přenesení působnosti. Tento stav způsobuje sporné ustanovení zákona, kdy říká, že obce může vydat obecně závaznou vyhlášku, pokud tak stanoví zvláštní zákon, přičemž dále vymezuje okruh případů, kdy je možné vyhlášku vydat (zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku, k zajištění udržování čistoty veřejných prostranství, k ochraně veřejné zeleně etc.). Dalším druhem právních předpisů v této kategorii jsou nařízení obcí vydaná v přenesené působnosti. Tento typ právních předpisů je z pohledu právní síly nejslabším právním předpisem samosprávy, resp. obcí, jelikož se obce musí řídit při jejich vydávání řídit nejen zákony, ale i podzákonnými právními předpisy.

Posledním druhem právních předpisů v kategorii podle působnosti z hlediska druhu veřejné správy jsou právní předpisy obcí mimo její působnost. Zdeněk Koudelka tuto skupinu vymezuje jako obecně závazné vyhlášky vydávané v samostatné působnosti obce podle čl. 104 odst. 3 Ústavy a nařízení obcí vydané v přenesené působnosti podle čl. 79 odst. 3 Ústavy. K tomu dále uvádí, že samotná Ústava nepoužívá terminologii staršího zákona o obcích a nepracuje v případě právních předpisů samosprávy s pojmy přenesení a samostatná působnost. Zdeněk Koudelka se proto domnívá, že výše uvedené podřazování bylo a je výsledkem logické úvahy, systematického výkladu Ústavy řadícího jednotlivá ustanovení pod hlavu sedmou (Územní samospráva - čl. 104) a hlavu třetí (Výkonná moc – čl. 79). K pochopení vyčlenění poslední skupiny obecně závazných vyhlášek je třeba uvést usnesení Ústavního soudu č. 18/1995 Sbírky Ústavního soudu z 31.7.1995, které bylo vydáno soudkyní zpravodajkou Evou Zarembovou, č.j. Pl.ÚS 20/95. Ústavní soud v tomto usnesení nejprve konstatoval, že vyhláška napadená přednostou okresního úřadu není v samostatné působnosti. Následně odmítl jeho aktivní legitimaci, současně však konstatoval, že předmětná vyhláška není ani v přenesené působnosti. Toto rozhodnutí Ústavní soudu tak vede ke stanovisku, že lze vydávat podle čl. 104 odst. 3 Ústavy vedle obecně závazných vyhlášek v samostatné působnosti i obecně závazné vyhlášky jiné. Zdeněk Koudelka se zcela správně domnívá, že takováto interpretace a příliš formalistický přístup Ústavního soudu není správný, jelikož takováto obecně závazná vyhláška by byla zřejmě v rozporu v ústavní pořádkem a mezinárodními závazky naší země. Dochází tak k jednoznačnému závěru, že takováto obecně závazná vyhláška bude vždy protizákonná.

Další kritériem pro dělení právních předpisů krajů je dělení podle působnosti z hlediska druhu veřejné správy. Rozlišujeme obecně závazné vyhlášky vydané v samostatné působnosti, které můžeme rozlišit na vyhlášky stanovící povinnosti osobám a nestanovící povinnosti osobám. Dochází zde v platné právní úpravě k zajímavému zákonnému rozporu, jelikož Ústava dává krajům možnost vydávat obecně závazné vyhlášky bez výslovného zákonného zmocnění, tedy včetně obecně závazných vyhlášek

stanovících povinnosti v oblastech, které zákon svěřuje do samostatné působnosti kraje. Stejně jako zákon o obcích ani zákon o krajích však toto ústavní ustanovení nerespektuje. Platná právní úprava rozděluje obecně závazné vyhlášky krajů na vyhlášky stanovící a nestanovící povinnosti osobám, přičemž toto dělení Ústava nazývá. Pro obecně závazné vyhlášky krajů, které stanoví povinnosti osobám, vyžaduje platná právní úprava zákona o krajích zákonné zmocnění, čímž je fakticky řadí do stejné pozice jako nařízení krajů v přenesení působnosti. Toto je způsobeno opět sporným ustanovením zákona o krajích, který přímo říká, že obecně závaznou vyhláškou ukládat povinnost fyzickým a právnickým osobám, lze jen pokud tak stanoví zákon. Z dikce zákona tedy plyne, že pro tento okruh obecně závazných vyhlášek je vyžadováno zmocnění ve zvláštních zákonech. Dalším druhem právních předpisů v této kategorii jsou nařízení krajů vydaná v přenesené působnosti. Tento typ právních předpisů je z pohledu právní síly nejslabším právním předpisem krajů, jelikož se kraj musí řídit při jejich vydávání řídit nejen zákony, ale i jinými právními předpisy. Zákon explicitně vyjmenovává, že nařízení kraje musí být v souladu nejen se zákony, ale i s právními předpisy vydanými vládou a ústředními správními orgány. Rozdílnost právní úpravy u krajů od právní úpravy v zákoně o obcích je dána tím, že krajská samospráva je v otázkách kontroly mnohem blíže ústředním orgánům státní správy. Ustanovení se jeví jako velmi účelné zejména pro oblast školství a zdravotnictví, která byla přenesena na kraje, přičemž v těchto oblastech ústřední orgány státní správy plní často metodickou funkci a vydávají pro tento účel vlastní metodické předpisy. Posledním druhem právních předpisů v kategorii podle působnosti z hlediska druhu veřejné správy jsou právní předpisy krajů mimo její působnost. Zdeněk Koudelka tuto skupinu vymezuje jako obecně závazné vyhlášky vydávané v samostatné působnosti kraje podle čl. 104 odst. 3 Ústavy a nařízení kraje vydané v přenesené působnosti podle čl. 79 odst. 3 Ústavy. K tomu dále uvádí, že samotná Ústava nepoužívá terminologii

přenesení a samostatná působnost. Zdeněk Koudelka se proto domnívá, že výše uvedené podřazování bylo a je výsledkem logické úvahy, systematického výkladu Ústavy řadícího jednotlivá ustanovení pod hlavu sedmou (Územní samospráva - čl. 104) a hlavu třetí (Výkonná moc – čl. 79).

Právní předpisy obcí můžeme rozlišit i podle fakultativnosti a obligatornosti jejich přijetí. Blanketové právní normy zpravidla obsahují ustanovení stanovící povinnost vydat obecně závaznou vyhlášku, nebo naopak stanoví fakultativní možnost vydání takového předpisu. Naprostá většina obecně závazných vyhlášek spadají do kategorie fakultativních, neboť právě opačný poměr by znamenal popření samého principu práva na samosprávu. Sama zákonná konstrukce dává tomuto zapravdu, když reguluje právo zastupitelstva obce vydat obecně závaznou vyhlášku.

v naprosté většině případů. Existuje jen malý okruh právních předpisů i když pro jeho vydání existuje zákonné předpis, který jsou obce povinny vydat. Pokud však existuje zmocnění. Logický předpoklad pro toto chování zákonodárce je zákonná povinnost právní předpis vydat a zákonná právní úprava zcela zřejmá, neboť tento vždy upravuje zákonná zmocnění nestanovuje lhůtu pro vydání takového právního předpisu, má se obecně a tedy nutně ne vždy může být vůbec účelné vydání za to, že je nutné právní předpis vydat bezodkladně. Platná právního předpisu pro území kraje. Kraje nemohou být právní úprava tedy většinou nestanovuje žádné lhůty pro vydání postihovány za nevydání příslušného právního předpisu. právního předpisu i když pro jeho vydání existuje zákonné Ministerstvo vnitra může sice vůči krajům postupným ukládáním zmocnění. Logický předpoklad pro toto chování zákonodárce je pokud vynucovat na kraji splnění povinností v samostatné zcela zřejmá, neboť tento vždy upravuje zákonná zmocnění působnosti stanovené zákonem. Tento postup je třeba chápat vůči obecně a tedy nutně ne vždy může být vůbec účelné vydání neplnění faktických úkolů, nikoli na vlastní vydání právního právního předpisu pro území obce. Obce nemohou být zapředpisu. Právní úprava přímo stanoví, že ústřední orgán státu nevydání právního předpisu jinak postihovány než postupným splní povinností stanovené zákonem a uplatní náhradu nákladů na ukládání pokud a vynucováním splněním úkolů stanovených jejich splnění, ovšem pokud je toto možné. Vydání právního v samostatní působnosti. Přičemž toto je třeba chápat vůči předpisu za kraj však možné není, a proto toto ustanovení nelze neplnění faktických úkolů (nesplnění kontroly, šetření etc.), nikoli aplikovat. Pokud tedy kraj nesplní případnou povinnost vydat

Pokud tedy obec nesplní případnou povinnost vydat právní předpis, neexistuje žádná zákonná úprava, která byla schopná tuto nečinnost odstranit náhradním vydáním právního předpisu jiným orgánem např. státu za orgán obce. Využije-li obec zákonné zmocnění k vydání právního předpisu podle čl. 79 odst. 3 Ústavy, v tomto případě nařízení, ještě v době tzv. legisvakanční lhůty, tedy mezi platností a účinností právního předpisu, může takový právní předpis vydat, ale nesmí stanovit dřívější účinnost než datum účinnosti, kdy vzniklo zákonné zmocnění samo. Takové jednání kraje a samosprávy vůbec je z praktického hlediska velmi pozitivní, neboť pokud dochází k současně nabytí účinnosti zákonné i prováděcí právní úpravy, nedochází ke zbytečným možným právním problémům při aplikaci právního předpisu. Zdeněk Koudelka uvádí, že obdobným způsobem může postupovat obec, jestliže závazné vyhlášky je odvozena přímo z čl. 104 odst. 3 Ústavy. Tato nabytí platnosti ještě neúčinný zákon, který dává obci novou samostatnou působnost, a obec se rozhodne ji realizovat formou obecně závazné vyhlášky. Právomoc zastupitelstva kraje přijímat obecně závazné vyhlášky je odvozena přímo z čl. 104 odst. 3 Ústavy. Tato pravomoc je dále jen potvrzena v zákoně o krajích. Rozsah této pravomoci je odvozen jednak již z citovaného odstavce Ústavy, dále z § 6 zákona o krajích a zvláštními zákony, které rozsah této pravomoci doplňují. Tuto pravomoc zastupitelstva kraje není možné delegovat na jakýkoli jiný orgán kraje, jelikož jde o výlučnou pravomoc zastupitelstva. Právomoc k vydání nařízení kraje je ze zákona o krajích dána radě kraje. Tento odvozený právní předpis je vydáván podle čl. 79 odst. 3 Ústavy a současně vyžaduje výslovné zákonné zmocnění k vydání nařízení kraje v určité oblasti, resp. k provedení zákona.

Právomoc zastupitelstva obce přijímat obecně závazné vyhlášky je odvozena přímo z čl. 104 odst. 3 Ústavy. Tato pravomoc je dále jen potvrzena v zákoně o obcích. Rozsah této pravomoci je odvozen jednak již z citovaného odstavce Ústavy, dále z § 10 zákona o obcích a zvláštními zákony, které rozsah této pravomoci doplňují. Tuto pravomoc zastupitelstva obce není možné delegovat na jakýkoli jiný orgán obce, jelikož jde o výlučnou pravomoc zastupitelstva. Právomoc k vydání nařízení obce je ze zákona o obcích dána radě obce. Tento odvozený právní předpis je vydáván podle čl. 79 odst. 3 Ústavy a současně vyžaduje výslovné zákonné zmocnění k vydání nařízení obce v určité oblasti, resp. k provedení zákona.

1. Způsob přijímání právních předpisů kraje

1.1. Právomoc a lhůty k přijetí právního předpisu kraje

Při vlastním pojetí pravomocí vydat právní předpis vychází z předpokladu, že kraj má právo vydat právní předpis v naprosté většině případů. Existuje jen malý okruh právních předpisů, který jsou kraje povinny vydat. Pokud však existuje zákonná povinnost právní předpis vydat a zákonná právní úprava nestanovuje lhůtu pro vydání takového právního předpisu, má se za to, že je nutné právní předpis vydat bezodkladně. Platná právní úprava tedy většinou nestanovuje žádné lhůty pro vydání

právní předpis, neexistuje žádná zákonná úprava, která byla schopná tuto nečinnost odstranit náhradním vydáním právního předpisu jiným orgánem např. státu za orgán kraje. Využije-li kraj zákonné zmocnění k vydání právního předpisu podle čl. 79 odst. 3 Ústavy, v tomto případě nařízení kraje, ještě v době tzv. legisvakanční lhůty, tedy mezi platností a účinností právního předpisu, může takový právní předpis vydat, ale nesmí stanovit dřívější účinnost než datum účinnosti, kdy vzniklo zákonné zmocnění samo. Takové jednání kraje a samosprávy vůbec je z praktického hlediska velmi pozitivní, neboť pokud dochází k současně nabytí účinnosti zákonné i prováděcí právní úpravy, nedochází ke zbytečným možným právním problémům při aplikaci právního předpisu. Zdeněk Koudelka uvádí, že obdobným způsobem může postupovat kraj, jestliže nabytí platnosti ještě neúčinný zákon, který dává kraji novou samostatnou působnost, a kraj se rozhodne ji realizovat formou obecně závazné vyhlášky.

Právomoc zastupitelstva kraje přijímat obecně závazné vyhlášky je odvozena přímo z čl. 104 odst. 3 Ústavy. Tato pravomoc je dále jen potvrzena v zákoně o krajích. Rozsah této pravomoci je odvozen jednak již z citovaného odstavce Ústavy, dále z § 6 zákona o krajích a zvláštními zákony, které rozsah této pravomoci doplňují. Tuto pravomoc zastupitelstva kraje není možné delegovat na jakýkoli jiný orgán kraje, jelikož jde o výlučnou pravomoc zastupitelstva. Právomoc k vydání nařízení kraje je ze zákona o krajích dána radě kraje. Tento odvozený právní předpis je vydáván podle čl. 79 odst. 3 Ústavy a současně vyžaduje výslovné zákonné zmocnění k vydání nařízení kraje v určité oblasti, resp. k provedení zákona.

Označení vydavatele právního předpisu v samostatné působnosti se vždy skládá ze slova obec a názvu příslušné obce. Je pravdou, že zákon o označení právních předpisů přenesené působnosti (nařízení obcí) nehovoří o stejné struktuře označení vydavatele, ale z logiky věci je zřejmé, že bude stejné jako u předpisů v samostatné působnosti, neboť nepřipadá v úvahu označení například „obecní úřad“, jelikož ten není vydavatelem. Je namístě zmínit judikaturu Ústavního soudu, který akceptuje právní teorii, že nesprávné označení vydavatele samo o sobě nevede k neplatnosti právního předpisu, a to i v případě, kdy na právním předpise byl nesprávně uveden „obecní úřad“ místo „obec“

Označení vydavatele právního předpisu v samostatné působnosti se vždy skládá z názvu příslušného kraje. Stejně je tomu i u označení vydavatele právních předpisů krajů v přenesení působnosti. Analogicky bychom mohli užít judikaturu Ústavního soudu ve věcech označení právních předpisů obcí, který akceptuje právní teorii, že nesprávné označení vydavatele samo o sobě nevede k neplatnosti právního předpisu, a to i v případě, kdy na právním předpise byl nesprávně uveden „obecní úřad“ místo „obec“. Stejně tak se domnívám, že nesprávné označení vydavatele právního předpisu kraje samo o sobě neznamená neplatnost právního předpisu.